



Eluläte

EELK Kadrina Katariina koguduse häälekandja

Nr 23 juuli 2018

tasuta

Vaikne ja rahulik.

Apostel Pauluse soov Esimeses kirjas Timoteusele on, et võiksime elada „vaikset ja rahulikku elu kõiges jumalakartuses, usus ja väärikuses!“ Mida muud me tahame? Üks vana Hiina tarkus ütleb, et kõige hullem pahasoovlikkus teise suhtes on see, et ta elaks rahutul ja „huvitaval“ ajal! Selles on tõesti oma sügav tarkus: huvitav aeg ei ole tavaliselt ei rahulik ega vaikne. Küllap on meil kõigil oma eludega piisavalt juba tegemist, et vajaksime veel ärevaid aegu sellele lisaks. Pigem vajame just vaikset ja rahulikku elu. Jumalakartuses. Usus.

Väärikuses. Teadmises, et meie ja meie lähedastega on kõik hästi. Ning isegi kui pealtnäha tundubki vahel, et nüüd on kõik korras ei ole see meile, pidevalt muretsevale inimesele nagu loomupärane.... Loomupärasest usust ja palvest teeb juttu ka selles lehenumbris algav suvesari „Loomupärane usk“. Palve kuulub kristlase elu juurde. Ja olgu siis ajad kui rahulikud tahes, tuleb siiski leida aega Jumala ja Tema teenimise jaoks.

Tänu Taevaisale ilusa suve eest. Kordaläinud leerilaagri eest ja kõigile, kes selles kaasa löid: **Toolse Puhkeküla, Rainer Grupp, Rakvere Kolmainu ja Kadrina Katariina kogudused.** Ja nimelised tänud: Helen Karus, Tauno Toompuu, Ehte Mumm, Sirje Kukk, Kaja ja Ralf Alasoo, Liisa Rossi, Annika Reimann, Triinu Pihel ja kõik osalejad. Taevaisa õnnistust!

Leerilaager Toolse Puhkekülas 9-11. juuli

Meeleolukas leerilaager sel aastal on taas lõppenud. Tunda sai osadust Jumalaga ja üksteisega. Osales 15 inimest ja korraldustoimkond. See meie traditsiooniline suvelaager leeriõppijatele koostöös Rakvere Kolmainu kogudusega on alati hästi õnnistatud. Kui Jumal lubab, siis koguneme taas järgmisel suvel. Ristimisele ja leerõnnistusele 12. juulil Kadrina kirikus tulid kolm meest: **Jaanus Toode, Sven Leiaru ja Christofer Karus.** Taevaisa õnnistust ja ligiolu!

KONTSERDID KIRIKUS

20. juuli kl 19 Trompetiõhtu. Priit Rusalepp, trompet. Külli Erikson, orel.

25. juuli kl 18 Valgus toob rõõmu. Suveõhtu klassikakontsert. Harald Jürgen Weiler, bariton. Anneli Merelaid, orel.

TÄHELEPANU!

Seoses **TAASISESEISVUMISPÄEVAGA** toimub

20. augustil algusega kell 17 leerimajas EESTI MÄNG. Ürituse muudavad pidulikuks võistkondlik mälumäng ja väike klaverikontsert. Saab mängida ka teisi lauamänge, pakutakse kohvi, teed ja võileibu. Olete südamest oodatud!



LOOMUPÄRANE USK

Mida tähendab kristlase jaoks uskumine? On see pelgalt kombekohane kirikus käimine ja Pühakirja uurimine või sootuks midagi enam? Oleme Elulätte veergudel kajastanud palju kristlaseks olemise teemat. Seekord tuleb vaatluse alla loomupärase usu teema.

„Vennad, ma kutsun siis üles anuma, palvetama, tegema eestpalveid kõigi inimeste eest, kuningate ja kõigi ülemuste eest, et me võiksime elada vaikset ja rahulikku elu kõiges jumalakartuses, usus ja väarikuses.” (1.Tim. 2: 1-2.) Paulus kutsub siin üles lisaks koguduses käimisele ja Piibli lugemisele ka palvetama kõigi inimeste eest, olgu need siis vaesed või kõrgetel kohtadel inimesed. Palvetamine on kristlase usuolu osa.

Paljud pikalt usuteed käinud inimesed ütlevad, et võtavad palvetamist enesestmõistetavana, loomupärasena. On neidki, kes väidavad, et palve muudab nende sideme Loojaga tugevamaks. Samas palve kinnitab usku. Jeesus õpetas oma jüngerid palvetama. Tänapäeval tuntakse seda palvet Meie Isa palve nime all. Apostel Paulus pidas palvetamist usuolu loomupäraseks osaks. Usk lähtub südamest ja arusaamast, et Jeesus Kristus on surnud ristil kõigi patuste eest. Iga kristlane saab muuta oma usuolu tugevamaks luues tugeva armastussideme Isaga, kes kinnitab ikka: „Mu laps, ma ei jäta sind hätta.” *Järgneb*

VIHMAVARBLANE

VI

Raskuste ja muredega võideldi mujalgi. Ja oli ka põhjust.

Saare Taali 17-aastane tütar Merle oli küll klassi parim õpilane, kuid liiga tihti noriti teda kummalise käimisestii li pärast, mille oli põhjustanud sünnitrauma. Tüdruk oli juba esimesest klassist saadik parema jala hüppeliigese mitteliikumise tõttu vabastatud kehalise kasvatus tundeidest, mistõttu ta kiiresti teiste norimisobjektiks sai ja seetõttu palju kannatama pidi. Nii hoidiski neiu rohkem omaette ja kasutas kõik vabamad hetked lugemiseks või kirjutamiseks. Merle oli loov, tugeva empaatia võimega ja suure südamega tüdruk, nii oli teda kirjeldanud emakeele tunde andev klassijuhataja. Aga ei ema ega ta lähedasemad tuttavadki mõistnud alati seda loovust, mis tüdrukust otsekui välja pulbitses. Oma esimese jutu oli tüdruk kirja pannud juba 8-aastaselt ja nagu emal ikka oli tavaks meenutada, sai see esimene kirjanduslik proov tehtud vanasse kaalumise- ja arvepidamise raamatusse. Vaevalt, et tüdruk sellest suuremat ise mäletas, kuid just nii ema kõneles. Nüüd aga istus Merle oma pisikeses toakeses voodil ja valas kibedaid pisaraid. Ta oli sel päeval matemaatika kontrolltöös kaks kahte saanud ja järgmisel päeval pidi järelevastamine toimuma. Neiu aga kõssitas kägaras voodil, vaatas pisartest märgade silmadega kord lakke ning siis põrandat. Ta ei olnud veel kordagi pilku avatud õpikusse heitnud. Murest murtud Saare Taali tuli tütre toa uksele ja küsis tõsiselt:

„Ja, mida see peaks tähendama? Sul on homme matemaatika järelevastamine, aga nagu ma näen, ei tee sa muud, kui ulud ega ole oma ülesandeid veel tegema hakanudki? Või tahad sa, et õpetaja Ojasaar sind koju aitma tuleks?”

„Ema, need ülesanded on tõepoolest nii rasked ja ma ei saa neist aru ja pealegi on mul hetkel väga halb olla.“ Saare Taali tuli nüüd tütre voodile lähemale ja katsus kulg kortsus tüdruku laupa. See oli kuumem kui harilikult.

„No jah, see veel puudus, et sa mul haigeks jääksid! Marss teki alla! Homme hommikul helistan kooli.“ Saare Taali pöördus kööki ja istus laua taha väikesele taburetile. Jah, ega tal Merle kasvatamisega kerge polnud. Pärast mehe surma oli nende kahe elus palju muutunud. Raha nappis ja tüdruku kangekaelsus pani nii mõnigi kord juba palju näinud naise närvid viimse piirini proovile. Siiski armastas Taali oma tütart väga ja uskus kogu südamest, et sellest tütarlastest saab kord midagi. Taali teadis, et tütrele on erakordselt hea keele tunnetus ja suhtlemisoskus. Sellega saab tänapäeval juba läbi lüüa. Muretsema

pani teda rohkem tüdruku sõjakas meelsus, sest kui Merle kord juba endale midagi pähe oli võtnud, siis oli keeruline, mõnikord lausa võimatu teda milleski ümber veenda. Plika tegi asju ikka just nii nagu tema seda tahtis ja õigeks pidas. Energiatki oli tal üleliia ja seda siis rakendaski ta kas kirjutamisse või lugemisse. Saare Taali oli küll teinekord tütre suurt lugemishuvi pahaks pannud, tema leidnud ikka, et üks korralik tulevane naine pidavat majapidamisega hakkama saama, aga et klassijuhataja Merlele ikka seda ja teist raamatut lugeda oli soovitanud, siis ega tüdruk muud teinudki, kui kõik vabad minutid aina luges ja luges.

Merle vahetas päevariided öösärgi vastu ja pugest teki alla. Seal tõmbas ta ennast kronksu, kuid pisarad ta palgeilt ei tahtnud ega tahtnud lõppeda. Pea oli mõtetest ja õppimisest paks ja tüdruk lootis, et äkki jääb ta koguni nii haigeks, et ei pea mitmel päeval kooli minema. Küll siis oleks vast hea. Võib patjadele toetuda ja parema enesetunde korral oma esimese suurema jutustuse „Tudre talu“ kallal veidike nokitseda. See, et tüdruk millegi nii suurega tõsiselt tegeles oli esialgu teada vaid talle enesele ja klassijuhatajale. Ema Taalile ta sellest suurest projektist veel rääkida ei julgenud. Ometi oli klassijuhataja Lõo esimesed kaksikümmend seitse peatükki juba üsna loetavaks kirjanduseks hinnanud. Viimaks vaibus nutt, sest kaua siis üks õrn tütarlaps ikka nutta jõuab. Merle keeras näo seina poole ja kujutas ette, et kunagi saab temast suur kirjanik, kelle raamatuid iga eestlane une pealt nimetada mõistab. Oma elu jooksul soovis Merle kirjutada kokku vähemalt kümme teost. Sinna maani oli tal aga väga pikk tee ees. Oli see esimenegi kirjanduslik katsetus temas kahtlusi tekitanud, et kas ta ikka suudab, julgeb, oskab ja tahab? Ja Merle oskas, suutis, julges ja tahtis- kasvõi õpetaja Lõo meeleheaks. Varem oli tüdruk ikka mõelnud, et suur kirjanik on hea olla, sest siis pannakse teda tähele, sest tal on inimestele midagi olulist ütelda, nüüd aga kirjutab tüdruk mitte enam muinasjutte, vaid tõsist kirjandust. Nii oli õpetaja Lõo talle vähemalt tunnis öelnud. Ja kui on tõsine kirjandus, siis olgu ka tõsine elu. Selle mõtte juures tütarlapse mõttelõng peatus ja ta jäi sügavasti magama. *Järgneb*